Я кохаю Вас, Єво. Не виходьте за мене заміж.
Не жалійте мене, хоч і тяжко буде мені.
Я Вас прошу, ні слова. Усе передумайте за ніч.
Добре зважте на все, і вранці скажете: ні

Світла мрія про Вас співає мені, як сирена.
Прив'яжуся до щогли і вуха воском заллю.
Розумію, це щастя. Але щастя — воно не для мене.
Я боюся Вас, Єво. Я вперше в житті люблю.

Моя Пісне Пісень! Золоте пташеня мого саду.
Корабель попливе, я не вдержу його в берегах.
"Фрам" — це значить "Вперед". Ви залишитесь, Єво, позаду.
Бо до серця підступить вічний пошук у вічних снігах.

Тиждень буде все добре. Цілуватиму Ваше обличчя.
Може, навіть не тиждень, а цілі роки минуть.
Будем дуже щасливі. Але раптом Воно покличе.
Ви зумієте, Єво, простити це і збагнуть?

Ви не будете плакать? Не поставите душу на якір?
Не зіткнуться в мені два начала — Ви і Воно?
Я без Вас нещасливий. А без нього буду ніякий.
Я без Вас збожеволію. А без нього піду на дно.

Ваші теплі долоні і мої відморожені руки...
Як вуста відірву від такої сумної руки?
Чи зумієте жить від розлуки і знов до розлуки?
А якщо доведеться чекати мене роки?

"Фрам" застрягне в льодах... А якщо не вернуся я звідти?..
Я ж собі не прощу! А якщо у нас буде дитя?!
Ви, така молода!.. Ви, що любите сонце і квіти!
— Я люблю Тебе, Нансен! І чекатиму все життя.

Все, що є найсвятіше в мені, називається — Нансен.
Хай співає сирена, вона перед нами в боргах.
Я сама розіб'ю об "Фрамові" груди шампанське,
як покличе тебе вічний пошук у вічних снігах.

Моя Пісне Пісень! Вічний саде мій без листопаду!
їй відкриєш свій полюс. Тебе не знесе течія.
Подолаєш сніги. Все залишиться, милий, позаду.
"Фрам" — це значить "Вперед". А на обрії буду я.